

Kázání: 190. O svaté atletice

Kázání

O svaté atletice

Kázání

O svaté atletice

1. čtení: Matouš 5, 1 – 12

1 Když spatřil zástupy, vystoupil na horu; a když se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci.

2 Tu otevřel ústa a učil je:

3 „Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské.

4 Blaze těm, kdo pláčou, neboť oni budou potěšeni.

5 Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

6 Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

7 Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.

8 Blaze těm, kdo mají čisté srdce, neboť oni uzří Boha.

9 Blaze těm, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími.

10 Blaze těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.

11 Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně.

12 Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi.

2. čtení: Židům 12, 1 – 2a

1 Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všechnu přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo,

2 s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.

Sestry a bratři, dnešní neděle je v mnoha protestantských kostelích a modlitebnách v Evropě i po světě věnována památce zesnulých. Mezi námi českými nekatolíky se tahle tradice neuchytila, nejspíš proto, že na rozdíl od katolíků nevěříme v očistec a nemáme proto důvod duše zemřelých na cestě ke spáse podpírat svými modlitbami.

Na druhou stranu ale společně s většinou národa, který se už ke křesťanské víře nehlásí, chodíme o Dušičkách na hřbitovy, zapalujeme svíčky, pokládáme kytky a vzpomínáme. Dnes už jednoduše nemáme důvod památku zesnulých ignorovat, nehrozí, že se přitom zapleteme s věroukou, která nám není vlastní. Nejvyšší čas vrátit svátek všech svatých do našich bohoslužeb.

Už samotný název svátku naznačuje, že se týká všech svatých. Ne, skutečně ale nejde o pouze omezený počet výjimečně zbožných jedinců. Z listů apoštola Pavla se můžeme dozvědět, že svatými se vzájemně nazývali už první křesťané.

Nemysleli tím, že by snad byli dokonalí, cennější nebo lepší, než ostatní. Chtěli pouze vyjádřit skutečnost, že patří svatému Bohu, že jsou v jeho službách. Zaslechli Boží pozvání k účasti na velké obnově světa, nechali se inspirovat příběhem Ježíše Krista a rozhodli se, že do toho půjdou.

Svatost pro první křesťany nebyla označením jakési mravní velikosti, ale spíš šifrou pro životní strategii. Šlo jim o to, podílet se na proměně sobeckého a násilného světa ve svět, který bude laskavý a solidární, jako je sám Bůh – tak, jak ho poznali v osobě Ježíše Krista.

Proto se také na svátek všech svatých čte úryvek kázání na hoře z Matoušova evangelia. Ježíšova slova dávají představě obnoveného světa tvar a jasné obrysy.

Budoucnost, v níž věříme, a jejímž směrem jsme se vydali, převrací naruby všechny stávající pořádky. Je otevřená všem, kdo nejsou příliš sebejistí a arogantní, kdo se trápí nad problémy tohoto světa, kdo nevnučují druhým své domnělé pravdy, ale jsou ochotní naslouchat, všem, kterým jde o spravedlnost jako takovou, ne především o své výhody, kdo jsou laskaví a ochotní odpouštět, kdo nemají sobecké postranní úmysly, kdo nepodléhají předsudkům a nedůvěře, ale jde jim o dosažení shody. A vposledu, budoucí lepší svět je otevřený také všem, kdo pro něj strádají a trpí špatným

zacházením.

Vzpomínat na ty, kteří šli cestou víry před námi, má určité hluboký smysl. Z příběhů minulosti, ze vzpomínek na všechno dobré, co jsme mohli od našich předchůdců přijmout, čerpáme sílu i pro naše vlastní putování životem.

Svátek všech svatých ale nepatří jenom těm, kdo už nejsou mezi námi, patří také nám dosud živým. Minulost a přítomnost se v něm prolíná.

My živí vzpomínáme na zemřelé, a ti, kteří nás předešli, zase myslí na nás. Drží nám palce, abychom to dali, abychom se na cestě životem neztratili v nějakých slepých uličkách pýchy, sobectví a nenávisti.

Takhle to vidí autor listu Židům. Živí i zemřelí tvoří jedno tajemné společenství. My běžíme k cíli a oni, co doběhli dřív, nám fandí, povzbuzují nás a dodávají energii.

Nejde o to, kdo je lepší a kdo vyhraje. Vítěz už byl vyhlášen a těžko se mu někdo vyrovná. Ježíš běžel před námi a jako první protřhnul cílovou pásku Božího království. Nyní jde o to utíkat stejným směrem.

Jako v každém sportu je ovšem k úspěchu nezbytně třeba dodržet některá základní pravidla. Za prvé nám kouč, co sepsal list Židům, radí, abychom odhodili všechnu přítěž, jinak přeloženo všechny zábrany a překážky. A že jich máme někdy nastrádáno pěkné množství!

Jaké? Nejsnadnější způsob, jak je identifikovat, je popřemýšlet, jestli si to, co nás zatěžuje, vezmeme do hrobu. Půjde to rychle, protože do hrobu si, jak známo, nevezmeme lautr nic. Ani významné postavení, ani tituly, ani majetek, dokonce ani vlastní rodinu ne. Jediné, co s námi zůstane, jsou dobré skutky, stručně řečeno všechno, co jsme udělali z lásky.

„Blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich *skutky jdou s nimi*.“ Tak zní známý verš z Janova Zjevení, který se obvykle čte při pohřbech.

Takže odhodit všechno, co nám může překážet, a hlavně běžet. Aby nedošlo k mýlce, nejde o to, že by snad úspěch, majetek natož rodina byly z principu špatné. Samozřejmě, že ne. Jen se může stát, že nám v některé fázi života začnou házet klacky pod nohy, že nám začnou překážet a zacloní nám výhled k cíli. Potom je nezbytně třeba učinit náležitá opatření. Život máme jenom jeden a bylo by škoda se namísto běhu k cíli točit stále na místě.

V dnešním čtení z listu Židům o běhu na dlouhé trati za Kristem je ještě zmínka o hříchu, který se k atletům prý snadno přichytí. Je třeba se ho zbavit. Jelikož se jedná o běh přespolní, představuji si ho jako bláto, co se nalepí na boty a vám nezbyde nic jiného, než ho oklepat, zbavit se ho, a navzdory deštivému počasí běžet dál. Sednout si do louže a rochnit se v ní, nedává příliš smysl.

Hříchem může být spousta věcí. Někdy třeba jen trochu zalžeme, vyřkneme nějaké zlé slovo, dáme prostor pomluvě nebo záměrnému očernění, přidáme se k nějakému hejtu a ono se to tak nějak samo od sebe začne nabalovat a najednou, z ničeho nic, je z toho problém, nad nímž se už nedá jen mávnout rukou.

Takhle nějak vznikají konflikty a nezřídka rovnou i války. Nejlepší způsob, jak tomu předejít, je bláto hned, jak se nalepí, oklepat a běžet dál.

„Vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše,“ radí autor listu Židům. Je nám uloženo běžet. Nečteme, že je nám uloženo nějak to tady na zemi přežít, nějak to doklepat. Život

je dar, velká příležitost a také velký úkol. Měl by stát za to.

A život stojí za to, když není zacílený sebestředně sám na sebe, ale má nějaký vyšší cíl. Pro ty, kdo se nechají inspirovat Kristem, je cíl jasný: nový svět bez sobectví a násilí, svět kde se laskavost a milosrdenství stanou běžnou výbavou.

K tomuhle cíli jsme vyběhli a přes všechny trable a potíže, přes tíživý batoh na zádech, který jsme třeba ještě nenašli odvahu odhodit, přes lepkavé bláto všelijakých kompromisů a selhání, běžíme dál. V dálce už vidíme cílovou rovinku a všude kolem spousta těch, co doběhli před námi.

Mávají nám, povzbuzují nás a drží nám palce. Běželi v jiných časech a často je to stálo daleko víc úsilí, než si sami v dnešní celkem pohodlné době dokážeme představit. Jsme vděční za jejich příklad a o to víc se snažíme, abychom snad neupadli a místo běhu nezůstali ležet v nějaké nepěkné bryndě.

O tom všem je, sestry a bratři, svátek všech svatých. Tak tedy: Vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo. Nejsme na trati sami.

PeČ

SPCH 5. 11. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)